

ת"פ (תל אביב) 18778-05-21 - מדינת ישראל נ' מיכאל טוביה גנור

ת"פ (תל-אביב-יפו) 18778-05-21 - מדינת ישראל נ' מיכאל טוביה גנור מחוזי תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 18778-05-21

מדינת ישראל

נגד

מיכאל טוביה גנור

בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו - יפו

[12.11.2024]

כבוד השופטת טלי חיימוביץ

ע"י ב"כ עוה"ד גולומב, תבור, נולמן, פריאל, הדוות

ע"י ב"כ עוה"ד צמח וניר

החלטה

1. בישיבת אתמול, 11.11.24, בטרם עלה להעיד עת/8 החוקר הפרטי מר אפרים הר שמש, העלות ב"כ נאשם 1 התנגדות לכל שאלה או הצגת ראיה החותרת תחת החיסיון המוקנה לנאשם כלקוחו, ומעוגן בסעיף 7(ב) לחוק חוקרים פרטיים ושירותי שמירה, התשל"ב-1972 (להלן: "החוק").
2. לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, דחיתי את הבקשה. להלן יפורטו הנימוקים לכך.
3. ב"כ הנאשם מיקדו טענותיהם בסעיף 7 לחוק, לפיו: "א) חוקר פרטי ימסור לפי דרישת היועץ המשפטי לממשלה, לידיו או לידי מי שהסמיך לכך, ידיעות שגילה בדבר ביצוע עבירה; (ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) לא ימסור חוקר פרטי ידיעות שנמסרו לו מאת לקוחו אגב השירות המקצועי שנתן ללקוחו ושיש בהם כדי להפליל את לקוחו, אלא אם הסכים לקוחו לכך".
4. מר הר שמש הוא חוקר פרטי, אשר החזיק בידיו הקלטות שערך הנאשם עם אחרים ומסר לעד למשמורת. ההקלטות נמסרו למשטרה ביום 17.7.17, על פי צו בית משפט (נ/23).
5. נטען על ידי ההגנה, כי סעיף 7(ב) לחוק מקנה לנאשם חיסיון מוחלט על כל פרט שמסר לחוקר הפרטי ועלול להפלילו, והתפיסה עומדת בניגוד לחיסיון זה. נאשם 1 לא הסכים מעולם לוותר על החיסיון. בחקירתו מיום 13.7.17, בה לכאורה הפנה את חוקרי המשטרה למשרד החקירות בו עובד העד, טרם נחתם הסכם עד המדינה, ולכן אסור היה לחוקרים לבצע את פעולת החקירה של תפיסה ההקלטות. מכאן, שבעת תפיסת ההקלטות לא היתה הסכמה שלו. הסכמה כאמור לא ניתנה גם עובר לחתימת הסכם עד המדינה, וזאת למדה ההגנה מנוסח ההסכם מיום 21.7.17, בו נדרש נאשם 1 לוותר על חיסיון כלפי עורכי דינו בלבד ולא כלפי חוקרים פרטיים.
6. בהעדר ראיה המוכיחה ויתור על החיסיון ובהעדר מסמך חתום על ידי נאשם 1 בו הוא מוותר על החיסיון, החיסיון שריר וקיים.

7. עוד טענה ההגנה, כי גם אם ייקבע שהנאשם ויתר על החיסיון במסגרת הסכם עד המדינה, הוויתור אינו תקף היום, שכן אין בהסכם עד המדינה הוראה בדבר גורלן של ראיות כאלה שמסר עד מדינה שבוטל עמו ההסכם. בהינתן פערי הכוחות בין עד המדינה למדינה, האמונה על ניסוח ההסכם, אין להשתמש באמירותיו של הנאשם בעת המשא ומתן. 8. בפי ההגנה גם טענה כנגד חוקיות הליך התפיסה, אותן ביקשה להעלות במועד מאוחר יותר. 9. המאשימה טענה מנגד כי במסגרת המשא ומתן לחתימת הסכם עד מדינה, הסבירו לנאשם כי הוא חייב להציג חיזוקים חיצוניים לטענותיו, ובתגובה לכך הפנה את החוקרים להקלטות אשר נשמרו במשרד החקירות שוגון. בהמשך, לאחר תפיסת ההקלטות והחתימה על הסכם עד המדינה, נחקר הנאשם ארוכות על האמור בהקלטות הללו, ולא העלה טענת חיסיון, נהפוך הוא, הוא התבטא בפני החוקרים כי הוא "נתן" להם את ההקלטות, ושיתף פעולה עם החקירה באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי ויתר על החיסיון. אשר לטענת ההגנה, לפיה לא ניתן לעשות שימוש בחומרי החקירה הללו לאחר ביטול הסכם עד המדינה, מפנה המאשימה לסעיף 10 להסכם, אשר קובע לשיטתה, ההפך מהנטען.
10. המאשימה הוסיפה וטענה, כי סעיף 7(ב) לחוק, עוסק בידיעות שנמסרו לחוקר הפרטי מאת לקוחו אגב השירות המקצועי, ואילו ענייננו אינו ב"ידיעות", אלא במהלך טכני של אחסון הקלטות השיחות שמסר לו נאשם 1. דיון והכרעה
11. השאלה, האם הקלטות של שיחות שמסר הנאשם לשמירה אצל החוקר הפרטי, הן בגדר "ידיעות", אינה דרושה להכרעה שבפניי, היות ונחה דעתי כי הנאשם ויתר על החיסיון. זאת עשה הנאשם במספר דרכים.
12. ראשית במהלך המו"מ לחתימה על הסכם עד המדינה, משהתבקש להצביע על חיזוקים לגרסתו, הפנה הנאשם את חוקרי המשטרה לחוקר הפרטי חיים פנחס, המחזיק בקלטות שיחות שערך עם המעורבים. ראו חקירה מיום 13.7.2017, לפני החתימה על הסכם עד מדינה: "חוקר מס' 7, יואב: יש לך הקלטות?"
- נחקר, מיכאל טוביה גנור: אני עשיתי הקלטות...אני חושב, מי שעסק בהקלטות...חיים פנחס שוגון...אז יכול להיות שנשמר אצלו כי הוא שומר את הדברים האלו..." (תז/1ג7 עמודים 85 - 87).
13. בחקירה למחרת היום, 14.11.17, עדיין לפני חתימת הסכם עד המדינה וגם לפני תפיסת ההקלטות, אמר הנאשם: "...אני מתחיל לבחון אפשרויות הקלטה, מעקבים. מאחר ולא הייתה לי כוונה לשלם למישהו מהם, התחלתי לחפש איך להתחמק מזה כולל לאסוף חומר לגבי ההתנהלות שלהם והדרישות שלהם, מה שבסופו של דבר נתתי לכם כקלטות של שוגון" (תז/52 עמוד 2 שורות 26-29).
14. שנית, בהסכם עד המדינה עצמו (תז/85). בסעיף 3 להסכם מתחייב הנאשם בין היתר: "3.6. הנאשם יחתום על כתבי ויתור חיסיון עו"ד - לקוח, ככל שיידרש לצורך קידום החקירה וכן יוותר על כל טענת חיסיון אחרת."
15. סעיף 10 להסכם עד המדינה קובע כך: "הנאשם מצהיר כי ידוע לו שכל חומר חקירה שנאסף בטרם החתימה על הסכם זה, לרבות פרטי המו"מ שניהל הנאשם עם המשטרה עובר לחתימת הסכם זה, וכן כל חומר החקירה הכולל תיעוד השיחות שנוהלו עמו ועם פרקליטיו על ידי המשטרה בטרם החתימה על הסכם זה, וכן כל חומר שיאסף באמצעותו לאחר חתימת ההסכם, לרבות כל המסמכים שנאספו, יוכנסו לתיק החקירה וישמשו חומר ראיות, אלא אם החליטו רשויות האכיפה שהחומר שנאסף, אינו חומר חקירה או שלא ניתן להשתמש בו כראיה בשל חיסיון, או מסיבה עניינית כלשהי אחרת".

16. ראו גם את סעיף 27 להסכם, אשר מסדיר סיטואציה שבו הנאשם מסר פרטים מהותיים לא נכונים במסגרת המו"מ, או הפר את ההסכם: "תהא המאשימה רשאית להשתמש בכל ראיה שנאספה לפני חתימתה על ההסכם, לאחריו או כתוצאה ממנו..."
17. מכאן, שהוויתור על החיסיון גם אושרר בהסכם במפורש ומכסה גם סיטואציה של ביטול ההסכם.
18. שלישית, לאחר חתימת הסכם עד המדינה המשיך הנאשם לשתף פעולה בחקירה בדבר החומרים האלה. ראו חקירה מיום 7.8.17: "ש: אני משמיע לך כעת הקלטה של מפגש מיום 25/02/2014 שנתפסה במשרדיו של חיים פנחס המכונה "שוגון"..."
- ת: זו שיחת סחיטה...ההקלטה הזו זו הקלטה ביני לבין שייקה ברוש, נערכה לדעתי או אצלי במשרד או אצל אבריאל בבית, כאשר ההקלטה עצמה בוצעה על ידי אנשים של חיים פנחס ו/או ציוד של חיים פנחס..." (תז/24 שורות 107 - 111).
19. ראו גם חקירה מיום 22.11.17: "ת: חשבונית של חברת החקירות של שוגון. אני מניח שמדובר בהקלטות שמסרתי לכם. פגישה בזכרון אני מניח שזה הקלטה שנעשתה של אבריאל ושייקה ברוש" (תז/55 שורות 125-126).
20. סימון המוצגים מתוך משפט הזוטא, נעשה לצורכי הנוחות. נוכח טרוניית ההגנה, אבהיר, כי ניתן היה לעשות שימוש בחומרים אלה לצורך הטיעון, גם אם לא היה מתקיים משפט הזוטא, כדי להראות ויתור על החיסיון.
21. על כן, לאורך כל המשא ומתן היה ויתור מפורש של הנאשם על החיסיון, הן בתקופת המו"מ, עת הפנה את החוקרים לחוקר הפרטי לקבל את ההקלטות, הן בהסכם עצמו, כשהסכים לוותר על כל חיסיון שעומד לו בנוסף לחיסיון עורך דין לקוח וגם הסכים כי תוצרי החקירה ישמשו כחומר ראיות, בזמן שידע כי ההקלטות הללו בידי המשטרה, והן לאחר חתימת ההסכם, בשיתוף פעולה מתמשך עם החקירות הקשורות בהקלטות אלה. בכל שלב היה הנאשם מלווה בייעוץ משפטי של עורכי דין בכירים.
22. לא ראיתי אסמכתא משפטית לטענה כי על הוויתור להיערך בדרך מסוימת, או להיות מצוין במפורש בהסכם עד המדינה, מעבר למה שנכתב. לטעמי, די במילים "לוותר על כל טענת חיסיון אחרת", כדי להוות ויתור, וזאת מעבר לשרשרת הוויתורים שפורטה לעיל. הוויתור המפורש על חיסיון עו"ד לקוח בהסכם עד המדינה נועד בין היתר למטרות חקירה עתידית, כפי שנאמר שם במפורש, מה שלא היה רלוונטי בכל הנוגע לחיסיון מול החוקר הפרטי, שכן עניין זה כבר מוצה.
23. לסיום, אבקש להביע הסתייגותי מהעיתוי בו בחרו ב"כ הנאשם להעלות את טענתם, ברגע האחרון לפני עדות העד. מדובר בטענה לחיסיון והשלכותיו, המערבת עובדות וטיעון משפטי. על מנת להיערך אליה, מטבע הדברים נזקקת גם התביעה לעיין בחומרים מתוך החקירה ולאחר פסיקה, וכך גם בית המשפט. למרבה המזל ניתן היה לעשות כן בו במקום ולא לשלח את העד לביתו כלעומת שבא, אולם אין לצפות כי בכל טיעון כך יהיה.
24. על כן, בדיוק כפי שהמאשימה נדרשת להודיע להגנה מבעוד מועד מי מהעדים יעיד באיזו ישיבה, וזאת בזמן סביר על מנת שההגנה תתכונן לחקירתו, כך גם ההגנה נדרשת להודיע על טענות כנגד עדותו של עד, הדורשות טיעון ואיתור ראיות ופסיקה, כמו טענות חיסיון, מבעוד מועד, למאשימה ולבית המשפט.
- ניתנה היום, י"א חשוון תשפ"ה, 12 נובמבר 2024, בהעדר הצדדים.